

Tato práce se zabývá oznamováním trestných činů jednak z hlediska úpravy v trestním právu hmotném i procesním a jednak z hlediska významu této problematiky v kriminologii.

Práce je rozdělena do deseti kapitol.

První kapitola charakterizuje roli oznamování trestných činů v trestním řízení. Zejména se pak zabývá postavením postupu při přijímání podnětů k zahájení trestního stíhání v trestním řízení. Následně se zabývá samotnými aspekty postupu při přijímání těchto podnětů, především trestním oznámením, jeho náležitostmi, možnostmi podání trestního oznámení, postupem po podání trestního oznámení, přičemž zde upozorňuje na problematiku uložení věci ad acta.

Druhá kapitola poukazuje na práva, která mají v trestním řízení oznamovatel, poškozený a oběť v souvislosti s oznamováním. Tato kapitola zmiňuje problematiku poučování poškozeného, popř. oběti, při podávání trestního oznámení. Dále se tato kapitola zabývá právem oznamovatele na efektivní vyšetřování.

Třetí kapitola se zabývá výhodami oznámení trestného činu jeho pachatelem, které jsou zakotveny v trestním zákoníku.

Čtvrtá kapitola se věnuje problematice zneužití institutu trestního oznámení, především možnými způsoby zneužití a odpovědností za zneužití trestního oznámení v podobě trestní odpovědnosti za trestný čin křivé obvinění a odpovědnosti za újmu způsobenou zneužitím trestního oznámení.

Pátá kapitola rozděluje oznamovací povinnost v českém právním řádu na obecnou oznamovací povinnost a zvláštní oznamovací povinnost státních orgánů. Dále je tato kapitola zaměřena na kolizi povinné mlčenlivosti ve zdravotnictví a oznamovací povinnosti.

Šestá kapitola je zaměřena na latentní kriminalitu a s ní související pojmy. Dále zdůrazňuje význam latentní kriminality a také zmiňuje řešení nedostatků oficiálních statistik s ohledem na latentní kriminalitu.

Sedmá kapitola pojednává o výzkumech latentní kriminality, přičemž se zaměřuje na viktimologické výzkumy a self-reports. Dále shrnuje poznatky z výzkumů realizovaných v ČR.

Osmá kapitola charakterizuje latentní rysy těchto vybraných druhů kriminality: kriminalita mládeže, sexuální kriminalita, počítačová kriminalita, domácí násilí, korupce, drogová kriminalita.

Devátá kapitola shrnuje význam oznamování trestných činů v kriminologii, dále se zabývá faktory, které ovlivňují rozhodnutí občanů, zda trestný čin oznámí či nikoliv a také to, jaký vliv má ochota občanů oznamovat trestné činy na vývoj kriminality.

Desátá kapitola poukazuje na to, jakou má roli při oznamování trestného činu jeho oběť. Tato kapitola nastiňuje problematiku sekundární viktimizace, jejíž zdrojem jsou orgány činné

v trestním řízení, dále odpovídá na otázky, jak oběť vnímá potřebu oznámit trestný čin, proč oběti trestné činy neoznamují, popř. proč je neoznamují ihned po události a také shrnuje zásady, jak jednat s obětí při oznamování trestného činu. Tato kapitola také poukazuje na problematiku syndromu falešné viktimizace. Na závěr se zaměřuje na význam viktimologie pro trestní právo, zejména na instituty soukromé žaloby a souhlas poškozeného s trestním stíháním.